

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 til § 1 (se Tillæg B. Sp. 597) af *Udvalget* og § 1 (se Tillæg A. Sp. 2287—88) saaledes ændret

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 3 til § 2 (se Tillæg B. Sp. 598) af *Udvalget* og § 2 (se Tillæg A. Sp. 2287—88) saaledes ændret

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 4 og 5 til § 3 (se Tillæg B. Sp. 598) af *Udvalget* og § 3 (se Tillæg A. Sp. 2287—88) saaledes ændret og § 4 (se Tillæg A. Sp. 2287—88)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3die Behandling

vedtoges ligeledes uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Kystfredning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2809 fg.)

Sagen sattes under Forhandling.

Hage: Forsøgene her i Rigsdagen paa at faa ny Lovregler om Kystfredning ere nu snart gamle. Det er fjerde Aar, vi beskæftige os med Forslag i saa Henseende. Det første Forslag derom fremsattes i 1897 ved privat Initiativ i det andet Ting, og Hensigten dermed var, som det blev udtalt af Ordføreren, at fjerne de Hindringer, der vare til Stede over for Stenfiskerne med Hensyn til Udøvelsen af deres Erhverv. Dette blev ved Fremsættelsen aabent erkendt af Ordføreren, idet han udtalte, at „alle have lige Ret til Havets Goder, og at Stenfiskerne, hvis Interesser vi her navnlig søge varetagne, klage over at maatte sejle det halve Land rundt for at finde en Plads, hvor de kunne tage Sten“. Ordføreren var ogsaa utilfreds med den Maade, hvorpaa den bestaaende Lov var anvendt i Livet, idet han udtalte, at ved Lovens Emanation var man gaaet

ud fra, at disse Forhold, som omhandles i Lovens § 1, ikke vilde blive ret hyppige, men Erfaringen havde vist noget ganske andet. Forbud nedlagdes saa at sige altid, naar det ønskedes fra Lodsejerens Side. Man søgte derfor disse Forhindringer i Stenfiskernes fri Erhverv bortfjernede ved at forandre de Bestemmelser, som stode i Loven af 23de Januar 1862, og som gaa ud paa, at der kan nedlægges Forbud mod Borttagelse af Sten, Ler, Grus og deslige fra Forstranden i saadan Nærhed af Ejenommen, at den derved udsættes for Beskadigelser fra Havet. Dette foresloges ændret dertil, at disse Forbud, som kunde begrænses til en eller flere af de nævnte Arter af Genstande, ikke kunde udstrækkes til mere end til en Dybde ved dagligt Vand af 4 Fod og heller ikke — medmindre Landvæsenkommissionens Afgørelse i saa Henseende stadfæstedes af en Overlandvæsenkommission — med en Afstand af over 100 Alen fra Strandbredden. De Herrer ville se, at det var en meget gennemgribende Forandring, idet Kystejerne tidligere kunde faa Forbud nedlagt ubegrænset, saa langt de formodede, at Havets Indflydelse kunde skade Kysten, medens der her bliver sat en meget snæver Grænse, nemlig 4 Fods Dybde og kun 100 Alen ud i Havet, altsaa ikke mere end en god Skibslængde ud i Vandet. Ordføreren udtalte yderligere, at Forslagsstillerne fandt dette Forslag overordentlig moderat, idet i sin Tid Tscherning havde ment, at 10 Alen ud var tilstrækkelig. Disse ret radikale Bestemmelser vakte imidlertid Modstand ogsaa i det andet Ting og ganske naturligt særlig fra de Medlemmer, hvis Valgkredse havde større Kyststrækninger, der vare udsatte for Havets Angreb. Ogsaa jeg, som den Gang forhandlede som Minister med Folketinget om dette Lovforslag, modsatte mig den Gang ganske bestemt disse Dybde- og Afstandsbestemmelser. Saa gik Sagen i Udvalg, og Udvalget ønskede netop paa Grund af de Betænkeligheder, som fremkom fra forskellige Sider, at indhente forskellige Oplysninger, der imidlertid ikke forelaa inden Samlingens Slutning, saaledes at Sagen først kom til Forhandling næste Aar og blev forelagt ganske uforandret af de samme Forslagsstillere. Imidlertid var fra Regeringens Side fremskaffet gode Oplysninger og Erklæringer fra Direktøren for Søkortarkivet, fra Vandbygningsdirektøren og fra Fyrvæsenetsdirektøren. Ærede Medlemmer ville tidligere under Forhandlingerne om dette Lovforslag have haft Lejlighed til